

אמר שתלף אחריהם? לא היה צריך לכתב אלא ולקטת אחריהן. מה זה והלכת אחריהן? אלא בשביל עיניה הוא אמר, עיניה שיהיו גורמות (ברכות רבות, ועל כן ברכות ללוקטים רבים, ועל כן והלכת אחריהן, אחר עיניה. כל שאר בני העולם אין להם רשות ללכת אחר עיניהם, ואת אחר עיניה, שענינה גורמות לברכות רבות.

דבר אחר בשדה אשר יקצרון - בעז ראה ברוח הקדש שעתידיים לצאת ממנה מלכים עליונים שליטים, שהם העינים של הפל, כמו שהיתה תמר, שכתוב בה (בראשית לח) ותשב בפתח עינים. התישבה בפתח שיוצא ממנו מלכים שליטים עליונים שנקראים עינים, כמו שנאמר (במדבר טו) אם מעיני העדה. כמו שכל אברי הגוף לא הולכים אלא אחר העינים, והעינים מנהיגות את כל הגוף - אף כף מלכים וסנהדרין וכל אותם שליטים, הפל הולכים אחריהם (שהולכים האירים אחר העינים), ומשום כף אמר לה עיניה. אלו המלכים והשליטים שעתידיים לצאת ממנה.

בשדה, איזה שדה? זה ציון וירושלים, שכתוב (מיכה א) ציון שדה תחרש. וכתוב (בראשית כז) בריח שדה אשר ברכו ה', זו וירושלים. ועל כן כתוב עיניה בשדה, שהם העינים שלה, שעתידיים לצאת ממנה, לא יהיו שליטים אלא בשדה. אשר יקצרון, שהרי מאותו שדה היו לוקחים כל בני העולם תורה ואור שמאיר, שכתוב (ישעיה ב) כי מציון תצא תורה.

והלכת אחריהן, במעשים הכשרים הללו שאני ראיתי בך. הלא צויתי את הנערים וגו', כמשמעו שלו, משום שאשה דעתה קלה. וצמת, לשון נקיות נקט. וצמת, שאם תשוקתך לדבק באדם

אחריהן, אלא בגין עינהא קאמר. עינהא דהו גרמין (ג"א ברכאן סגיאין, ועל דא וכו'), ברכתא לקטין סגיאין ועל דא והלכת אחריהן, בתר עיניה. כל שאר בני עלמא לית להו (דף רי"ז ע"א) רשו למיהן בתר עינוי. ואנת לבתר עיניה, דעיניהן גרמין ברכאן סגיאין.

דבר אחר עיניה בשדה אשר יקצרון. בעז חמא ברוח קדשא, דזמינין לנפקא מינה מלכין עלאין שליטין דאינון עינין דכלא. כמה דהוות תמר, דכתיב בה, (בראשית לח) ותשב בפתח עינים. אתיישבת בפתחא דנפקין מינה מלכין שליטין עלאין, דאקרון עינין, כמה דאת אמר (במדבר טו) אם מעיני העדה. כמה דכל שייפי גופא לא אזלין אלא בתר עינין, ועינין אינון מנהגין לכל גופא, אוף הכי מלכין וסנהדרין, וכל אינון שליטין, כלא אזלין אבתייהו (ס"א דאלין שייפין בתר עינין) ובגין כף אמר לה עיניה אלין מלכין ושליטין, דזמינין למיפק מינה.

בשדה. מאן שדה. דא ציון וירושלים, דכתיב,

(מיכה ג) ציון שדה תחרש. וכתיב (בראשית

כז) בריח שדה אשר ברכו יי', דא וירושלים. ועל דא כתיב עיניה בשדה, דאינון עינין דילה, דזמינין למיפק מינה, לא יהוין שליטין אלא בשדה. אשר יקצרון, דהא מההוא שדה, הוין נקטין כל בני עלמא תורה, ונהורא דנהיר, דכתיב, (ישעיה ב) כי מציון תצא תורה.

והלכת אחריהן, באלין עובדין דכשרן, דאנא חמינא בך. הלא צויתי את הנערים וגו'. כמשמעו דיליה, בגין דאתתא דעתא

והלכת אחריהן, במעשים הכשרים הללו שאני ראיתי בך. הלא צויתי את הנערים וגו', כמשמעו שלו, משום שאשה דעתה קלה. וצמת, לשון נקיות נקט. וצמת, שאם תשוקתך לדבק באדם

לקיים זרע בעולם - והלכת אֵל
הפלים, אלה הם הצדיקים
שנקראים פלי ה', שכתוב (שם נב)
הברו נשאי פלי ה'. שעתידיים
הצדיקים להביא להם את כל
העולם דורון למלך המשיח.
ואותם פלי ה', פלים שהקדוש
ברוך הוא נהנה בהם, אלה הם
פלים שבורים, שבורים הם
בעולם הזה כדי לקיים את התורה.
והשמוש שהקדוש ברוך הוא
משתמש בהם לא משתמש אלא
מתוך הפלים הללו. וכשתדבק
בהם, ושתית וגו'.

רבי יוסי פתח ואמר, (רות ג) ויאכל
בעז וישת וייטב לבו. מה זה
וייטב לבו? שברך על מזונו,
ופרשהו. וזהו סוד, שמי שמברך
על מזונו זה מיטיב ללבו, ומי
מוליך? (ומי הוא?) כמו שכתוב
(תהלים כו) לך אָמר לבי. וכתוב (שם
עג) צור לְבָבִי וגו'.

ומשום שברפת המזון חביבה
לפני הקדוש ברוך הוא - כל מי
שמברך על השבע, מיטיב
ומשמש למקום אחר, וסימנה -
סעודת השבת, שמקום אחר נהנה
מאותה ברכה של שבע ושמחה.
וכאן נהנה מאותה ברכה של
שבע של אותו צדיק בעז, וזהו
וייטב לבו.

מה הטעם? משום שהמזון הוא
קשה לפני הקדוש ברוך הוא
שהוא אותו מקום, וכיון שאדם
אוכל ושותה ומברך, אותה ברכה
עולה, ונהנה מאותם דברים של
שבע שעולים, ונמצא שנהנים מן
המזון ממש ומלמעלה.

וזהו הסוד שבין החברים. הסוד
שבחל לא נהנה אותו מקום, אלא
מאותם דברים שעולים מתוך
שבע, וכל הדברים מתעטרם
ורוים ושבעים בשמחה, ואותו
מקום נהנה מהם. בשבת הוא סוד

קלה. וצמית, לישנא דנקיות נקט, וצמית, דאי
תיאובתך לאדבקא בבר נש לקיימא זרעא
בעלמא, והלכת אֵל הפלים, אלין אינון
צדיקייא, דאקרון פלי יי', דכתיב, (ישעיה נב)
הברו נשאי פלי יי'. דזמינון צדיקייא
לאייתאה לון פל עלמא, דורונא למלכא
משיחא, ואינון פלי יי', מאנין דקודשא בריך
הוא אתהני בהו, אלין אינון מאנין תבירין,
תבירין אינון בהאי עלמא, בגין לקיימא
אורייתא. ושימושא דקודשא בריך הוא
אשתמש בהו, לא אשתמש אלא מגו הני
כלים. וכד תתדבק בהו ושתית וגו'.

רבי יוסי פתח ואמר, (רות ג) ויאכל בעז וישת
וייטב לבו. מהו וייטב לבו. דבריה על
מזוניה, ואוקמוה. ודא הוא רזא, דמאן
דמברך על מזוניה, דא אוטיב ללביה, ומאן
אוטיב (כ"א ומאן איהו) כמה דכתיב, (תהלים כו) לך אָמר
לבי. וכתוב (עג) צור לְבָבִי וגו'.

ובגין דברפת מזונא חביבא קמי קדשא בריך
הוא, פל מאן דבריה על שבועא, אוטיב
וחדי לאתר אחרא, וסימנה סעודתי דשבת,
דאתר אחרא אתהני מההיא ברכה דשבועא
וחידו. והכא אתהני מההיא ברכה דשבועא
דההוא צדיק בעז ודא וייטב לבו.

מאי טעמא. בגין דמזונא איהו קשה קמי
קדשא בריך הוא ההוא אתר, וכיון דבר
נש אכיל ושתי, וקא מברך. ההיא ברכתא
סלקא, ואתהני מאינון מלין דשבועא דסלקין,
ואשתכח דאתהני ממזונא מתתא ומלעילא.

ודא איהו רזא דבין חברייא. רזא בחול לא
אתהני ההוא אתר, אלא מאינון מלין
דסלקין מגו שבועא, וכלהו מלין מתעטרן
ורוון ושבעין בחידו, וההוא אתר אתהני